

Chương 8

“ỒI KINH.” TÔI NHÌN VÀO gương, nhưng quả là không thể chối cãi được. Tôi xoay người để ngắm phía sau của mình. Sai lầm! “Chết rồi Bowie! Nhìn tao này!” Bowie đứng lên, tiến lại gần, liếm liếm đầu gối tôi an ủi, rồi lăn phịch ra sàn chia bụng nó ra cho tôi. Tôi gãi gãi cho nó vài cái đại khái, rồi lại xem xét vấn đề rắc rối trước mắt.

Sáng nay tại sở làm, Muriel đã nhận được một thùng tương từ công ty bỏ cô ta. Với vẻ tự tin cao ngạo, cô ta đã đem những món đồ này đi phát, bắt đầu từ quầy tiếp tân với Damien, rồi lần lượt phát từ đây vào trong... Pete và Leila, Karen, Fleur, và rồi đến tôi đây. Cô ta sôi nổi lắm, cười phá lên với Fleur, đùa giỡn với Pete, phát quần áo cứ như thể bây giờ là Giáng sinh và cô ta là ông già Noel. Là áo thun đủ màu, tất cả đều mang logo hãng Bags to Riches (hình một túi nhựa nổi bong bênh). Máy chiếc quần soóc leo núi nhiều túi, loại quần túi thụng dễ thương dài đến đầu gối. Ủng leo núi cho mọi người. Vài chiếc ba lô.

Rồi cô ta đến chỗ tôi.

“Callie,” cô ta mỉm cười. “Của cô đây này!” Muriel đưa cho tôi một chiếc áo thun màu xanh rêu, đoạn thò tay vào hộp lõi ra một túm vải. Một nhúm vải be bé.

Tôi chớp mắt. “Ừm...” Tôi giơ mớ vải lên. Tim tôi chùng xuống. Đây không phải là quần soóc leo núi... mà là loại mặc khi đạp xe, loại mà mấy người còm nhom như bộ ngựa thường mặc trong giải đua xe đạp Tour de France. “Còn chiếc quần soóc leo núi nào không vậy?”

Cô ta vờ như liếc nhìn vào trong hộp. “Không còn, xin lỗi nhé. Ừ thì có đấy, nhưng là cỡ của tôi.” Cô ta không nói nốt ra suy nghĩ của mình... *do đó đến cả cánh tay của cô nhét vào cũng không vừa đâu.* “Callie này, làm ơn nhé. Đừng coi nó là vấn đề gì nhé. Cứ miễn là đồ của hãng Bags to Riches, còn lại thì chẳng sao đâu.”

Ê này, với tôi thì có sao đâu. Trong lúc ngắm nghía mình trong gương phòng ngủ, tôi thở dài. Tiểu thư Muriel de Veers chắc cân nặng đâu khoảng bốn mươi bốn ký, chỗ cơ bắp săn đến quắt cả lại kia được tạo nên nhờ vào không biết bao nhiêu giờ đồng hồ với (theo lời của Fleur) chính cái tay huấn luyện viên thể hình luôn quất nạt các thí sinh trong chương trình *The Biggest Loser*, chương trình mà tôi thường ngồi xem cùng một hũ nửa ký kem Ben & Jerry. Nếu Muriel mặc chiếc quần soóc ấy, thì cô ta sẽ trông bóng lù và xương xẩu. Còn tôi ư? Tôi trông như... ô, như tôi vừa qua ba tháng đầu thai kỳ, chắc thế. Tiếc là tôi

không có bầu. Không phải đang có em bé trong bụng. Mà là đang mang một bụng đầy bánh ngọt Betty Crocker hương va ni hảo hạng. Đúng vậy. Tôi đang có một cái bụng béo đầy thức ăn đây.

Tối mai sẽ là buổi leo núi bắt buộc của cả công ty với Charles de Veers và vài ba tay điều hành của hãng BTR. Mark đã khuyến khích chúng tôi mang theo bạn, hy vọng sẽ thể hiện được rằng tất cả chúng tôi đều ủng hộ một lối sống lành mạnh và ưa mạo hiểm. Nếu điều đó nghe thật vờ vịt, đau khổ và giả tạo, thì tôi có thể đảm bảo với bạn rằng, nó quả thật là như thế. Pete và Leila là hai con sâu máy tính vốn thường hay đâm đầu vào cửa vào tường, đồng thời cũng quá mê mụ trong thế giới ảo mà không để ý được đến những gì đang thực sự diễn ra. Lần thử sức gần đây nhất của Karen với thể dục là trong đội shuffleboard¹ năm đầu trung học, sang đến năm hai² thì cô bỏ chơi. Tôi thì... chú chó của tôi kéo tôi lên đồi khi đạp xe, và tôi không thích chèo chiếc thuyền kayak của mình nhanh hơn vận tốc đi bộ.

Cộng thêm vào chuyện này là việc chúng tôi sẽ phải đi lên theo Đường Mòn Nai Ngã, con đường mòn uốn lượn quanh co lên đến độ cao hơn một nghìn hai trăm mét của ngọn Chenutney. Hình như đường mòn này được gọi như thế là vì số lượng đáng báo động nai đã bị ngã chết trên đó - một điều khiến tôi thấy chẳng an tâm chút nào.

Nhưng, còn đáng lo hơn chuyến leo núi này, tất nhiên, là phục trang. À Muriel khôn kiếp ấy! Tôi biết trò này là cố ý mà. Cô ta muốn tôi trông căng phồng, mềm nhão và lờ đờ, và vì tôi có tất thảy những điều ấy, nên tôi sẽ trông y như vậy.

“Tôm!” tôi quát lên, làm chú chó của tôi giật mình. Khi tôi ngồi phịch xuống giường, lưng chiếc quần đạp xe quý quyết cửa vào nơi mới hôm qua thôi còn là một lượng đệm mút êm êm thì hôm nay rõ ràng đã là một đồng mỡ cá voi. Tôi liếc sang chiếc ghế đu của mình. Nó chẳng có được giải pháp nào cho tôi và dường như chẳng muốn trò chuyện gì với tôi cả. *Khi ngồi với tôi, có vẻ như chiếc ghế đang nói, thì chúng ta sẽ không được nông cạn đâu. Hiểu chưa nào?*

“Hiểu rồi,” tôi đáp, lòng ý thức được rõ rằng mình cần phải ngừng ngay việc nói chuyện không chỉ với Betty Boop hay Michelle Obama, mà còn cả với đồ đạc của mình nữa. “Đừng lo,” tôi nói với Bowie, lúc này đang nhìn vào tôi, hàng chân mày bé xíu đang yêu cầu lại lo lắng. “Tao sẽ luôn nói chuyện với mày mà. Mà này mày có thể gặm bớt chút mỡ này không vậy?”

Chú chó của tôi liếm liếm tay tôi vài cái, còn sau đó thì từ chối. Tôi đã thử bộ quần áo ôm người hiệu Dr. Rey của mình rồi, nhưng loại đồ quần thít vào người ấy sẽ không giúp được gì nếu tôi phải leo hàng cây số đường núi. Thậm chí có đặt hàng khẩn cấp quần soóc leo núi từ hãng BTR nó cũng sẽ không đến kịp vào sáng mai được.

Tôi quờ tay ra sau tìm điện thoại để gọi cho Hester. “Này,” tôi nói. “Có loại thần dược nào chị có thể kê toa cho em để đến mai em giảm bớt được khoảng bốn năm ký gì đấy không?”

“Không,” Hester đáp vang vui vẻ, “nhưng chị có thể tạt qua gọt phăng đầu mày đấy. Từng ấy cũng được ba ký tám hay bốn ký gì đấy rồi. Thế có được không?”

“Chị chẳng được tích sự gì cả,” tôi đáp. “Ngày mai em phải mặc cái quần đạp xe ngu ngốc kia kìa, mà em thì lại đang ôm một bụng đầy đồ ăn...”

“Chị phải gác máy đây,” Hester nói rồi làm luôn. Tôi thật lòng không thể nào trách chị được. Phải, phải. Tôi quả thực là thê thảm vô cùng. Mà khoan. Phải có điều gì đấy mà tôi có thể làm được chứ. Tôi nhấc điện thoại lên thử gọi cho Annie, cô thường biết tỏ ra thông cảm hơn rất nhiều trong những chuyện như thế này.

“Ê!” Annie đáp. “Gì thế?”

“Tớ cần phải giảm được vài ký qua đêm nay,” tôi nói thẳng vào vấn đề. Từ âm thanh nền vọng lại, tôi có thể nghe thấy tiếng nôi niêu va loảng xoảng. “Cậu đang nấu gì thế?”

“Thật ra, có lẽ chúng ta không nên nói đến chuyện này nếu như cậu đang cố giảm cân,” Annie đáp, thật thông minh. “Seamus, nhổ ra ngay. Mẹ không cần biết. Thứ ấy còn sống mà.”

“Hôn nó hộ tớ một cái nhé,” tôi nói.

“Cô Callie hôn con này, Seamus. Nhổ ra ngay, mẹ bảo có nghe không!” Annie chuyển sang tôi. “Thế đang xảy ra chuyện gì vậy?”

“Cả công ty đi leo núi, Muriel ôm nhách, quần soóc đạp xe ôm sát người, bụng đầy thức ăn. Cần tớ nói thêm không?”

“Ồ ồ,” Annie đáp. “Được rồi, ừ tớ hiểu mà. Tớ có thể giúp. Viết lại này.”

Bọn tôi là bạn thân của nhau cũng là có lý do của nó mà.

BỐN MƯƠI LĂM PHÚT SAU, tôi đã mặc quần áo bình thường và đang ở trong một cửa hàng trước nay mình chưa hề đặt chân đến: cửa hàng Thảo dược Hạnh phúc. Cửa hàng mới toè, toàn đồ hữu cơ, có mùi buồn cười, mùi xen lẫn giữa rom, tỏi và bồ đà.

“Tôi giúp được gì cho cô ạ?” người phụ nữ sau quầy hỏi. Cô mỉm cười, vén mớ tóc rũ rượi hơi mỏng ra sau tai.

“Ồ, không sao ạ! Tôi chỉ xem qua thôi!” tôi đáp, không chịu thừa nhận mình là con ngốc nông cạn chỉ muốn trông sao cho ổn trước mặt người yêu cũ cùng người phụ nữ mới của anh. Tôi nghĩ chắc mình chỉ lượn lờ trong cửa hàng, tìm ra sản phẩm mà mình đang kiếm, có thể giải thích là mình làm trong ngành quảng cáo và đang tiến hành nghiên cứu, do đó mới phải mua hàng.

Khi Annie cho tôi biết món Chén Thánh của các loại thuốc giảm cân, tôi đã kiểm tra trên Google, và những lời chứng thực trên mạng thật đáng khích lệ. Có một cô (Cindy G. ở Alabama) nói rằng cô đã giảm được hơn ba ký ngay trước dịp họp mặt trường trung học lần thứ mười lăm. Là giảm cả một cỡ váy đấy!

“Công việc kinh doanh sao rồi chị?” tôi hỏi lớn, vờ như mình đang coi qua các sản phẩm tự nhiên chăm sóc tóc. Một dòng dầu gội có cả trứng gà, sữa chua và mật ong trong ấy. Vừa gội đầu vừa ăn sáng một thể chắc cũng được luôn.

“Kinh doanh cũng tốt lắm!” cô đáp. “Cô ở khu này à?”

Chúng tôi trò chuyện thân tình trong lúc tôi lướt qua những dãy kệ hàng. Sản phẩm chăm sóc cơ thể. Tăng cường khả năng tình dục. Tăng cường trí nhớ. Cải thiện tâm trạng (có lẽ tôi có thể lén bỏ vài viên vào trong tách cà phê của mẹ nhỉ). À đây rồi! Súc khỏe đường ruột. Và ngay chốc món mà tôi đã đến đây để tìm kiếm... Trà Kích Thích Giảm Cân Súc Và Xổ của bác sĩ Duncan.

“Hừm,” tôi rì rầm, cầm hộp trà lên như thể mình đang tò mò. “Hay đây.” Tay chuyên viết quảng cáo trong tôi tự hỏi liệu một cái tên sản phẩm tinh tế hơn lại không giúp bán được hàng hơn sao. Chiếc hộp trông cứ như là một vật được bác sĩ Duncan ghép lại trong lúc đang ngồi xem ti vi... hộp hơi móp méo và được dán kín bằng băng keo. Hình mặt trước là ảnh bác sĩ D. nhòe nhoẹt, một người đàn ông ốm nhom ốm nhách, để râu, đang mỉm cười. Phần chữ sau hộp bị in lệch. Chắc chắn. Chắc là tôi sẽ gọi cho ông bác sĩ Duncan này mà giảng cho ông ta một bài thôi.

Tôi rúm cả người khi đọc dòng chữ trên hộp. *Trà Kích Thích Giảm Cân Súc Và Xổ của bác sĩ Duncan có thành Phần 100% thảo dược hoàn toàn tự nhiên, bảo đảm giúp giải độc đường ruột của bạn khỏi những chất độc hại mà bạn tiêu hóa mỗi ngày - eo ơi! - tối ưu hóa khả năng hoạt động của gan để lọc đi các chất thải độc hại - Chúa ơi! - vân vân và vân vân, à đây rồi... bám vào và thải loại các mô mỡ trong người bạn, cho phép bạn khởi động chương trình giảm cân và tăng cường sức khỏe mới cùng với kết quả có thể đo lường được chỉ trong vài giờ!*

Được thôi. Vậy là tối nay sẽ qua đêm trong phòng vệ sinh nhé, tôi hiểu rồi. Lòng ước ao mình là người lý trí hơn một chút, là loại người không cố giảm đi ba ký trong khoảng thời gian mười hai tiếng đồng hồ, tôi cầm hộp trà lên. *Đừng làm thế*, phu nhân Obama khuyên nhủ. Ai chẳng biết. Phu nhân nói thì dễ lắm.

Có bao lớp học Pilates vinh danh bà ấy cơ mà. Với lại, lý lẽ thường tình đã bị hình ảnh kinh tởm về cái bụng béo ngấn mỡ của tôi lấn áp. Mà dù sao thì, chẳng phải thứ trà này đã có tác dụng với Cindy G. đó sao?

Tôi liếc quanh cửa hàng. Chẳng có ai ngoài chị nhân viên. Tuyệt cú mèo. Dĩ nhiên, tôi sẽ không chỉ mua mỗi món trà Súc Và Xổ này rồi... Tôi phải che giấu nó đi giữa những món khác. Tôi vợ lấy một loại dầu gội sáp ong nào đó. Một ít kem dưỡng ẩm, sao phải xoắn. Một loại trà xanh mà biết đâu ông nội sẽ thích, còn tốt hơn là thứ cà phê đen mà ông vẫn nốc suốt ngày. Ồ, một thỏi son dưỡng lờ lờ cho Josephine nữa chứ. Sữa tắm hương mơ cho Bronte. Bánh quy hữu cơ cho Bowie, mà con này thì, phải thừa nhận là, thật lòng thích hamburger Quarter Pounders kèm phô mai hơn. Khi ôm mớ hàng này đến quầy tính tiền, tôi đảm bảo sao cho hộp trà Súc Và Xổ được chôn vùi trong ấy.

“Thật vui là cô tìm được món để mua!” cô nhân viên reo lên.

“Ồ tôi cũng thế!” tôi reo lên đáp lại. “Tôi mua ít món cho mấy cô cháu gái ấy mà.”

“Tốt quá! Tôi rất mừng!” cô nói, dường như là thật sự có ý đây. Cô quét mã chai dầu gội, vừa làm vừa ngâm nga. Đoạn cô nhìn qua tôi và mắt lại sáng lên. “Xin chào! Chào mừng đến cửa hàng Dược thảo Hạnh phúc!”

Tôi quay lại nhìn, rồi nao núng. Là Ian McFarland. Chết dờ. Chẳng người phụ nữ nào muốn bị bắt quả tang đang mua thần dược giảm cân, chứ đừng nói chi đến thứ được gọi là Súc Và Xổ. Và chắc chắn không phải là người đàn ông từng chứng kiến cô ta trong thời khắc tồi tệ nhất. Khéo léo thì người lên quầy sao cho cánh tay mình choàng qua che đi gương mặt râu ria, nhòe nhoẹt của bác sĩ Duncan, tôi quyết định làm ra vẻ thân thiện. “Chào Ian,” tôi líu lo.

“Chào Callie,” anh ta thờ ơ chào lại. Anh ta thoáng nhìn vào mắt tôi, đoạn khẽ gật đầu. Vậy thôi đấy.

Thế nhưng... thế nhưng mà anh ta lại nhớ tên tôi. Mà, tất nhiên là anh ta phải nhớ chứ. Nhưng mà. Cảm giác vẫn như là một lời khen vậy. Còn anh ta thì... tôi chẳng biết nữa. To lớn. Đàn ông. Anh ta là một người đàn ông to lớn và khỏe mạnh. Và tôi thì thích loại đàn ông to lớn và khỏe mạnh. *Bình tĩnh lại đi*, phu nhân Michelle tưởng tượng của tôi nói. *Vâng thưa bà*, tôi cảm lạnh đáp. *Xin lỗi ạ*. Nhưng ngay cả khi tôi đưa ra lời xin lỗi, sự chú ý của tôi cũng quay trở lại Ian.

Anh ta vận quần jean... Tôi vẫn chưa trông thấy anh ta mặc đồ gì khác ngoài vest, nên phải khó khăn lắm tôi mới rời mắt được khỏi chiếc quần jean kia, vừa khít khìn khịt. Chiếc áo thun có cổ của anh ta màu đỏ phai, vậy mà anh ta lại có thể trông thật... nguy hiểm theo kiểu ưa nhìn và (thành thật thôi nào) gợi tình

nhất. Như là thỉnh linh bất kể lúc nào anh ta cũng sẽ nhận được một cuộc gọi từ một cơ quan chính phủ bí ẩn rồi phóng đi hạ sát ai đó, như kiểu anh chàng Clive Owen trong phim *The Bourne Identity*. Tôi dám cá là đầu đó trên người Ian có một vết sẹo rất ngẫu... mà đúng rồi, quả là có vết sẹo ngay kia, gần phía trên mắt anh ta đấy. Đánh nhau có dùng cả dao, nếu có cửa này thì bao nhiêu tôi cũng đặt.

Tôi cá là anh ta cũng biết cách hôn nữa. Chị em à, mấy anh chàng với vẻ ngoài thế này có thể hôn ra trò đấy. Hay đúng ra là mấy cuốn tiểu thuyết lãng mạn mách với tôi thế. Hôn bạo liệt. Những nụ hôn bắt đầu thật thô bạo, nhưng rồi lại dịu đi và kéo dài và người phụ nữ sẽ được kéo sát vào khuôn ngực rắn chắc của anh ta, hai cánh tay anh ta như những vòng thép, tôi thì mềm nhũn và tan chảy, anh ta thì rắn chắc và nóng bỏng...

Oe! Tôi đang nhìn trần trời. Và anh ta đang nhìn lại. Chân mày anh ta nhướng lên thành cái nhìn *Cô không phiền chứ, thưa quý cô?* không lẫn vào đâu được.

Tôi đỏ bừng mặt, quay lại cô nhân viên bán hàng và lục lọi trong túi xách tìm lấy ví. Tôi cần phải mua món thuốc xỏ “Tôi đang vội,” tôi thì thầm.

“Không hề chi!” cô thủ thi, quét mã chai dầu gội. “Anh đang tìm món gì đặc biệt cho hôm nay chẳng?” cô hỏi Ian.

“Chị có glucosamine loại viên một nghìn đơn vị không thế?” Ian hỏi.

“Biết đâu tôi có đây anh à!” cô trả lời.

“Cho chó hả?” tôi hỏi.

Ian chuyển ánh mắt xanh biếc ấy sang tôi. “Phải.” Đoạn anh ta đưa mắt nhìn vào những món tôi mua - chết rồi, tôi đã hơi đổi tư thế rồi! - thế là tôi phóng mình đến chắn ngang trước quầy.

“Tôi có cho Bowie uống glucosamine đấy,” tôi nói, giọng hơi to quá mức. “Mỗi ngày. Bác sĩ Kumar khuyên như thế, mặc dù vẫn còn nhỏ. Ý tôi là Bowie ấy. Bowie còn nhỏ. Mới ba tuổi thôi. Bác sĩ Kumar thì... ông ấy bao nhiêu nhỉ? Trung niên chẳng? Tất nhiên là đã nghỉ hưu. Ấy, mấy người con trai của ông ấy đã tốt nghiệp đại học cả rồi, nên ông ấy cũng phải đến... sáu mươi chứ nhỉ? Năm mươi lăm chẳng? Anh có gặp mấy cậu con trai ông ấy chưa? Tụi nó dễ thương lắm.”

Ian không trả lời. Tôi chẳng trách anh ta được. Từ Ian McFarland có điều gì đó luôn khiến tôi ăn nói huyên thuyên như con ngốc. Đúng vậy, dứt khoát là có một khuôn mẫu đang hình thành tại đây. Khép mắt lại trong tích tắc, tôi mím

cười với anh ta rồi cố ngậm mồm lại. Phía sau lưng, người phụ nữ hạnh phúc nhất thế gian đang tính tiền hóa đơn của tôi.

“97.46 đô la tất cả,” cô nói.

“Trời đất ơi,” tôi thốt lên. “Oa!”

“Tôi biết,” cô nói và cười toe như khi. “Là do hộp Súc Và..”

“Thôi không sao cả!” tôi vội nói. “Cũng đáng mà! Vì tất cả là sản phẩm hữu cơ mà! Đáng giá lắm chứ!” Tôi chìa thẻ tín dụng của mình ra. Một trăm đô ư? Chúa ôi! “Tôi nóng lòng muốn thử món dầu gội này lắm,” tôi nói với giọng bình thường, hy vọng khiến cho cô quên đi bác sĩ Duncan và món được liệu thần diệu của ông ta.

“Thứ ấy tuyệt lắm,” cô bán hàng vừa đáp vừa vén mớ tóc mỏng le ra sau tai. “Tôi cũng dùng loại đó.”

Tôi cố không tỏ ra nao núng. “Hay quá.”

“Của cô đây!” cô vừa nói vừa đưa cho tôi túi đồ như thể đang trao cho tôi giải Nobel. “Chúc một ngày siêu màu nhiệm nhé!”

“Tôi... vâng!” tôi đáp. “Cảm ơn cô.”

Ghì chặt túi đồ vào ngực, tôi bước đi qua chỗ Ian. “Chúc một ngày siêu nhiệm màu nhé Ian,” không kịp được, tôi thì thào.

“Tôi lúc nào chẳng thế,” anh ta lầm bầm.

Câu nói ấy làm tôi đứng sững lại. Tôi liếc ra sau. Ian không phải là đang mỉm cười, không hẳn thế. Miệng anh ta vẫn mím thành một đường thẳng thường thấy, nhưng cặp mắt anh ta... cặp mắt xanh biêng biếc ấy... và lại nữa rồi, thứ cảm xúc nhảy nhót nóng bừng trong ruột gan tôi.

Trên suốt quãng đường về nhà, tôi nghĩ mãi đến cái gần-như-là-nụ-cười ấy. Và phải thú thực rằng, đấy quả là một sự phân tâm đến là dễ chịu.

BÁC SĨ DUNCAN QUẢ LÀ THIÊN TÀI, tôi nhận ra điều này khi ngắm nghĩa mình trong gương vào trưa hôm sau. Tôi phải viết cho ông ta (với tên là Hester G. ở Vermont, để trừng phạt chị tôi vì đã không giúp được gì). Và tôi thậm chí còn không phải nằm ngủ trên sàn phòng tắm của mình! Không phải làm thế là việc khó khăn gì cho cam. Phòng tắm của tôi là một nơi xinh đẹp, điều này khá kỳ quặc, vì nơi này do ông nội xây nên, và một phòng tắm kiểu sa không phải là thứ mà tôi nghĩ ông mình sẽ để tâm đến. Nhưng tôi lại có được một bồn rửa mặt đẹp đẽ, khu tắm vòi sen xây từ những viên gạch to tương bằng

thủy tinh dày, cùng chiếc pièce de résistance - một chiếc bồn tắm thủy lực to tướng mà tôi chưa khi nào dùng dù rất muốn. Phòng tắm của ông nội thì thiết thực hơn nhiều. Có lẽ ông biết một ngày nào đó sẽ cần một đứa cháu đến ở cùng, và đây là thứ ông dùng để mua chuộc. Dù động cơ có là gì đi nữa, thì tôi vẫn biết ơn. Chuyện sửa soạn thay quần áo ở trong phòng tắm này luôn rất dễ chịu.

Nhất là lúc này đây khi cái bụng béo đầy thức ăn của tôi, dù chưa hoàn toàn biến mất, thì cũng đã xẹp đi đáng kể. Tôi không rõ điều này xảy ra thế nào nữa, vì những triệu chứng rối loạn đường ruột đáng nhẽ phải có lại không hề xảy đến (Chúa ban phước lành cho ông, bác sĩ Duncan ạ!), nhưng phải nói là tôi lại trông khá ngon lành, trong trường hợp phải tự khen mình. Thậm chí là eo ót đầu ra đây. Trông giống như một nàng J-lo nẩy nở hơn là cô Lindsay Lohan xơ xác, thật là tạ ơn Chúa. Đỡ đi này Muriel! Nếu tôi tương đương với, ồ, cứ xem như là với một chiếc hamburger thật ngon đi, thơm ngon béo ngậy cắn ngập răng, thì Muriel chỉ giống như một sợi dây giày bằng da chưa thuộc. Mark từng có lần nói với tôi (lúc ở Santa Fe ấy) rằng anh thích phụ nữ phải thật, sao nhỉ, đàn bà vào.

Tôi kéo chiếc quần đạp xe lên, mỉm cười với hình ảnh mình trong gương, rồi bước ra phòng ngủ nơi Freddie đang chờ tôi. Trên chiếc ghế của tôi!

“Ra khỏi ghế ngay!” tôi quát lên. “Fred! Thôi đi! Ra ngay, thằng quỷ sứ!”

“Tại sao chứ? Em lớn rồi mà. Em có làm dây rớt gì đâu,” em trai tôi làu bàu, mặc dù vẫn làm theo lời tôi.

“Trước hết nhé, em không phải là người lớn. Thứ nữa, chiếc ghế ấy rất đặc biệt, như em đã biết quá rõ rồi.” Tôi phăm phăm bước đến bên chiếc ghế. Chiếc ghế tội nghiệp, phải hứng chịu lấy thằng em trai tuy đáng yêu nhưng lại ngu ngốc của tôi. “Chị để dành chiếc ghế này mà.”

“Để dành cho việc gì?” Fred vừa hỏi vừa nhảy phóc lên giường tôi.

“Cho hạnh phúc đến răng long đầu bạc của chị,” tôi đáp.

“Thật thảm hại quá đi,” Fred bĩ bai.

“Chị biết chứ,” tôi đồng tình. Nhưng chiếc ghế kia là dành cho tương lai của tôi, và cho đến khi tôi đến được tương lai ấy, tôi sẽ không phí phạm chiếc ghế này cho những kẻ kiêu như thằng em trai nửa bản nửa sạch của mình. “Dù thế em vẫn không được ngồi lên đấy. Đây là luật, chị là sếp của em, chấm hết. Sẵn sàng lên đường chưa vậy?”

“Rồi, rồi. Quả là thương tâm làm sao, khi chị không có bạn có bè gì nên phải đem em theo để đi cặp cùng.”

“Đừng có quên Bowie chứ.” Nghe thấy tên mình, Bowie đứng phắt dậy và bắt đầu nhảy rướn khiến hai chân trước rời khỏi sàn nhà. “Phải rồi Bowie, tụi mình sẽ đi dạo một chốc! Phải, tụi mình sẽ đi mà!” Tôi quay sang em trai mình. “Mà chị có bạn mà. Chỉ là Seamus có trận đá bóng, nên Annie không thể đi cùng, còn Dave nhất định sẽ không đi vì anh ấy với Damien đã chia tay nhau.” Dave không chỉ là anh trai của Annie, mà còn là bạn trai của Damien. Hai người này cứ khiến cho mối quan hệ của họ tóe lửa bằng những vụ hợp tan không ngừng nghỉ.

“Này chị, nếu chị muốn người ta thích mình, thì chị đã chọn đúng người em trai để đi cùng rồi đây. Em nhất định sẽ không thuyết giảng cho ai nghe về chứng xoắn buồng trứng đâu. Rồi lại còn về ngoài bảnh bao của em này, nét duyên trời sinh cùng năng lực thể thao nữa chứ.”

“Ồ, đúng là không có vấn đề gì về cái tôi ở đây mà,” tôi nói và cốc yêu lên đầu Fred.

“Chị mà là em thì khó mà than phiền gì được lắm,” thằng nhỏ thừa nhận. Đúng thật. Thằng Freddie này, trông điển trai đáng yêu lắm, một hình ảnh của bố chúng tôi, và theo như bức ảnh của ông nội, cũng là hình ảnh của bác Remy nữa.

Chị em tôi lóc cóc đi xuống lầu. “Cháu đi nhé ông nội,” tôi gọi với vào trong xưởng. Bàn cưa máy đang chạy, nên tôi vẫy tay để bảo đảm là ông biết tôi sắp đi ra ngoài.

“Cô đi đâu thế?” ông vừa tắt máy cưa đi vừa hỏi.

“Cháu phải đi tham gia trò leo núi ấy mà. Bữa tối ở trong lò nướng đấy nhé ông?”

“Cô nấu gì cho ta vậy?” ông nội cau có hỏi. Nội đáng yêu không thích dùng bữa một mình.

“Lasagna chay ạ.” Ông càng cau có hơn. “Ông sẽ thích thôi mà,” tôi cam đoan. “Cháu dùng nhiều phô mai lắm. Ông nội à, bọn cháu phải đi đây. Kia Fred, chào tạm biệt ông nội đi chứ.”

“Tạm biệt nội ạ,” Fred vừa cười vừa nói.

“Tạm biệt thằng đàn,” ông nội vui vẻ nói. “Để mắt coi chừng con chị mày, với lại đừng quên ngày mai mày phải giúp tao đấy, thằng chầy chày vô dụng.”

Năm giờ chiều, vừa đúng giờ, chúng tôi chạy xe vào trong bãi đỗ dưới chân núi Chenutney. Mark chạy ngang qua khi chị em tôi ra khỏi xe, Bowie ăng ẳng lên đầy phấn khích, rồi lại liềm liềm đầu gối sếp tôi. “Hay quá! Em đây rồi! Tới

đây gặp mặt mấy người bên BTR này! Mà Callie, cảm ơn em đã mang theo người đi cùng nhé. Pete và Leila chẳng mang theo ai cả. Chào cậu, Fred.”

“Khỏe không, Mark?” Fred niềm nở hỏi.

Mark hơi hơi căng thẳng, điều này thì rõ rồi. Ba người bên BTR đã tới đây từ chiều, nhưng chỉ có Mark và Muriel là đi dùng bữa trưa với họ... một việc khiến tôi đau nhói. Thông thường thì, tôi luôn có mặt trong những bữa ăn lấy lòng khách hàng như thế. Nhưng mà thôi, biết đâu bữa trưa ấy lại thiên về... tôi chùng xuống khi nghĩ đến đây... thiên về một bữa ăn gia đình thân mật thì sao. Muriel. Cha cô ta. Bạn trai cô ta.

Bọn tôi đi đến chỗ nhóm người có bộ dạng trông hơi không được thể thao và thích thám hiểm cho lắm. Damien, người có lần từng nói với tôi rằng anh cảm thấy Giorgio Armani là công dân Hoa Kỳ vĩ đại nhất, trông thật buồn cười trong bộ trang phục hãng BTR như thể có chiếc ghim nào đang chọc vào một thứ gì đó mềm mềm. Pete và Leila, hai cô cậu này hiếm khi nào tôi trông thấy mà không bị chiếc máy tính chắn ngang phần thân trên, đang lẳng đặng vẫn vợ, tay trong tay, hai cặp chân trắng hết hồn dù là có theo chuẩn của vùng New England đi nữa.

Tuy vậy, Muriel lại trông rạng ngời. Cao ráo, dong dong, cùng giày đi bộ đường dài, quần soóc màu nâu nhạt và áo sơ mi không tay ôm sát người màu đỏ có dòng chữ Bags to Riches ngang lưng. Mái tóc đen của cô ta buộc túm đuôi gà. Cô ta trông có vẻ thoải mái và vui vẻ... không phải bộ dạng thường thấy của cô ta.

“Charles này,” Mark hồ hởi nói vang, đẩy tôi đến nhóm người bên BTR. “Đây là Callie Grey, giám đốc sáng tạo tuyệt vời của chúng tôi đây. Cô ấy rất phấn khởi với chiến dịch mới, phải không nào, Callie?”

“Ồ, nhất định rồi!” tôi đáp, nở nụ cười hết công suất với ông de Veers trong khi chú chó của tôi lăn ạch ra đất phô mình tênh hênh. “Thật tuyệt vì cuối cùng cũng được gặp mặt ông. Tôi không thể diễn tả hết được sự ngưỡng mộ của mình với những thành quả của ông.”

“Tôi cũng rất vui được gặp cô đây, Callie à,” ông ta đáp. Hai mắt ông ta đưa xuống ngực tôi, rồi nhanh chóng quay ngược trở lên. “Quả thật là rất vui. Đây là Anna, phó phòng marketing của tôi, và Bill, giám đốc kinh doanh.” Chúng tôi lần lượt bắt tay nhau, mỉm cười tươi rói. Bill và Anna đều còn trẻ, khỏe mạnh và tràn đầy sức sống. Họ trông như một cặp song sinh... tóc nhuộm highlight, da rám nắng đều khắp, hàm răng trắng sáng lóa trong bóng tối... chính xác là những gì mà ta mong chờ từ những nhà quản lý trẻ tuổi ở California.

“Mark bảo là cô có vài ý tưởng rất hay cho chúng tôi, phải không Callie,” Charles de Veers nói.

“Đúng vậy,” tôi đáp và lại mỉm cười. “Tôi rất nóng lòng muốn trình bày với ông.”

“Tôi cũng nóng lòng lắm đây,” ông ta thì thầm đầy tà ý. Hừm. Thực ra, bố tôi cũng là một tay thích tán tỉnh, nên tôi thật tình không thể trách ông ta được. Ông ta cúi xuống vuốt ve con chó của tôi, con này ư ừ lên tán thưởng ngay tắp lự. “Callie này, cô có chú chó mới xinh xắn làm sao. Một chú chó xinh cho một phụ nữ đẹp.”

“Ôi ông de Veers! Ông thật biết khen,” tôi đáp và cười toe.

“Cứ gọi tôi là Charles,” ông ta mỉm cười đáp lại. Sao đâu chứ, chỉ là một trò đong đưa vô hại thôi mà. Tôi thích đàn ông, nhất là loại đàn ông thích tôi ấy.

“Bố này,” Muriel lên tiếng, bước xen giữa vào hai chúng tôi và khoác lấy tay bố mình. “Chúng ta khởi hành thôi nhé? Không có thời gian để phí phạm đâu nếu chúng ta muốn xuống tới chân núi trước khi trời tối ạ.” Cô ta ném cho tôi cái nhìn lạnh lùng, đoạn ánh mắt cô ta lướt qua thân mình tôi từ đầu tới chân, mũi giật giật.

Đúng lúc ấy, Fleur đỗ chiếc MINI Cooper sơn hình cờ Anh và bước ra khỏi xe. Giống như Muriel, Fleur đang mặc quần áo đi bộ leo núi thông thường (tôi là người duy nhất phải mặc cái thứ đồ bó sát này). Cũng giống như Muriel, Fleur trông rất thể thao và tràn trề năng lực. Cô có nói là sẽ mang theo một khách mời... từ cô dùng là gì ấy nhỉ? Một người “có tiềm năng”. Và anh ta kia kia. Tôi đã ngờ ngợ nhưng giờ mới thật sự để ý. Là Ian McFarland.

“Ồi, chào mọi người!” Fleur cất tiếng, giọng Anh của cô từ vùng Đông Bắc Mỹ đã hóa thành giọng London.

“Chào!” tôi gọi khi hai người họ tiến đến. Fleur giới thiệu mọi người với nhau. Khi Ian bắt tay Mark, anh ta liếc sang tôi. *Phải đấy, Ian. Là tôi, tình cảm lâm li tiêu chảy, tại sở Giao thông Đường bộ. Phải, là anh ta đấy.*

Năm phút sau, chúng tôi khởi hành, đi theo lối mòn dẫn vào rừng. Dòng người được phân hạng rõ ràng. Đi đầu là Mark, Muriel và Charles, theo sau là Anna và Bill. Rồi sau đây là đám còn lại chúng tôi chùng như tùm tùm xen lẫn vào nhau... Fred, Damien, Pete, Leila, Fleur, Ian rồi đến cái thân tôi đây. Karen được phép vắng mặt do cô đã trật mắt cá chân trong khi xem ti vi tối qua.

“Thế, Fleur này, làm thế nào mà cậu quen anh chàng bác sĩ tốt bụng này vậy?” tôi vừa hỏi vừa liếc sang Fleur.

“Bọn tớ gặp nhau nhờ Tony Blair đấy,” Fleur đáp, ý muốn nói đến chú chó sục xấu tính béo phì tên Jack Russel của mình. “Nó ăn thứ gì đấy không phải, vậy đấy, thế là không được cáu bẳn như bình thường.”

“Hừ,” tôi vừa âm ừ vừa liếc xéo qua Ian. Quỷ tha ma bắt. Tôi thật lòng, thật bụng ước ao rằng mình đã nghĩ ra được cái gì khác hay hơn là “Con chó ăn mất tờ báo của tôi.” Mà thôi. Chuyện cũng qua rồi.

Đường mòn bắt đầu với một lối đi khá rộng rãi, dễ thương, xuyên thẳng qua rừng. Cứ chừng mười lăm mét lại có hình một chú nai ngẫ từ trên sườn dốc xuống được sơn lên thân cây để đánh dấu đường đi. Khi đường mỗi lúc một dốc hơn thì nó cũng càng lúc càng hẹp đi. Nhóm người chúng tôi bắt đầu kéo dẫn ra.

Và đến lúc đấy thì dạ dày tôi bắt đầu phát ra một tiếng ùng ục đến là kinh. Rột rột rột rột... Tôi nhảy dựng lên khi nghe thấy âm thanh ấy. Cái quái gì thế nhỉ? Tôi đã ăn trưa rồi cơ mà... thật ra thì, tôi có ăn vài củ cà rốt, vì không muốn cho cái bụng béo tròn thức ăn phải tiếp nhận bất cứ thứ chất béo nào khi mà món Súc Và Xổ của bác sĩ Duncan đã phát huy tác dụng, cho nên... Rột rột rột rột.

Ôi trời ơi. Một con co thắt nhẹ bập vào lườn trái tôi, làm tôi phải chùn bước. Trời ơi, không.

“Đói hả?” Freddie hỏi.

“Ừm... không phải,” tôi đáp. Đâu phải là nói xạo gì. “Chị không sao.” Rẹt rẹt rẹt rẹt. Tôi cố thóp cơ bụng lại khi tiếng động ấy vang lên. Chẳng có tác dụng gì. Roạt roạt roạt roạt. Chúa ôi, âm thanh ấy mới lớn làm sao! Ian nhìn sang tôi, nhưng chẳng nói tiếng nào.

Ngay khi đấy, Charles de Veers quyết định rằng ông ta phải được ở bên tôi nhiều hơn. “Callie này!” ông ta vừa gọi vừa quay lại vẫy tay. “Lên trên này nhập hội với bọn tôi mà trò chuyện chút nào!”

“Hân hạnh lắm ạ!” tôi gọi với lên đáp lại. Rẹt rẹt rẹt rẹt. “Mọi người ơi, xin lỗi nhé. Có tí chuyện phải giải quyết.”

Hay thật. Giờ thì không chỉ có dạ dày tôi đang phát ra những thứ âm thanh quỷ ám, mà tôi còn phải lon ton chạy ngược lên lối đi chừng mười mét để nhập vào đám mây ông lớn, trong khi Bowie vẫn tung tăng bên cạnh tôi. Rồi còn cái quần soóc đạp xe này lại đang tác oai tác quái với tôi nữa chứ. Về những thứ quần áo được làm từ túi ni lông... chúng không được thông thoáng lắm đâu, như mọi người hẳn tưởng tượng ra rồi đấy. Chúng thít chặt vào người, và ngay lúc này đây, đang làm hai đùi tôi ngạt thở. Quờ tay đập mấy con muỗi đang nhảy nhót quanh đầu mình, tôi cố không hít phải con nào khi đang thở hồng hộc.

“Mọi người ở trên đó thế nào rồi?” tôi hỏn hển hỏi khi lên đến chỗ những người đầu hàng. “Cánh rừng đẹp quá phải không ông de Veers?”

“Tôi đã bảo cô gọi tôi là Charles rồi mà,” ông de Veers cười nhăn nhó nhắc cho tôi nhớ. Có lẽ ông ta cũng phải hơn bảy mươi tuổi rồi đấy, nhưng lại chưa hề đổ giọt mồ hôi nào. Cả con gái ông ta cũng vậy, nhưng mà này, tôi nghi ngờ cô ta là giống nửa người nửa bò sát. “Mà tiện thể,” ông de Veers nói thêm, “tôi rất thích ý tưởng logo mới của cô.” Vĩnh biệt nhé, cái tên ngớ ngẩn loằng ngoằng cùng chiếc túi nhựa lênh bênh, xin chào những chữ cái đầu sành điệu và giản tiện.

“Tôi rất lấy làm vui lòng,” tôi đáp mà không dám nhìn sang Muriel.

“Callie, anh đang kể cho Charles về chiến dịch quảng cáo mà chúng ta cùng dựng nên cho khu nghỉ dưỡng trượt tuyết năm ngoái ấy,” Mark lên tiếng. Anh thoáng nhăn mặt ra hiệu cho tôi, tôi nhận rõ tín hiệu ấy. Mark cần trợ giúp để bôi trơn khách hàng, và không ai có khả năng tranh thủ cảm tình như tôi đâu.

Tôi mỉm cười với Charles. “Ồ, lúc đấy quả là một thời gian tuyệt vời, cho phép tôi kể cho ông nghe nhé Charles.” Rẹt rẹt rẹt rẹt. Tôi nhanh chóng phá ra cười để khóa đi tràng âm thanh lục đục từ dạ dày mình. Quả đó đã hết chưa nhỉ? Rõ ràng là chưa. Rột rột rột... Tôi nói át đi, hy vọng là không ai để ý thấy khi chúng tôi lạo xạo bước đi. “Thế này, chúng tôi muốn hiểu biết về sản phẩm của mình, tất nhiên rồi, nên Mark và tôi đã lên trên ấy để nắm bắt toàn cảnh thực địa. Trong hoàn cảnh đó, anh Mark đây, người lớn lên với môn trượt tuyết. Còn tôi á? Không hề.”

“Chết chết,” Charles nói.

“Tôi thích trượt tuyết lắm,” Muriel xen vào. “Bố này, chúng ta phải đến Utah lần nữa đấy.”

“Chắc sẽ vui lắm đấy, cưng nhỉ. Kể tiếp đi, Callie,” Charles nói với tôi. Miệng Muriel mím chặt.

Rẹt rẹt rẹt rẹt.

“Cô đói ư, cô gái?” Charles hỏi, vẫn sai những bước hùng dũng đi bên cạnh.

“Ôi không phải ạ! À, tôi có bỏ bữa trưa. Vì không muốn bị chuột rút khi tham gia chuyến đi bộ hết ý này ấy mà. Nhưng tôi ổn thôi!” tôi vừa nói, vừa mỉm cười rạng rỡ, cùng lúc ấy cố sức hít vào cho đủ ô xy. Tôi cúi xuống vờ về con chó của mình, hy vọng rằng cử động này bằng cách nào đấy sẽ xoa dịu bớt nguồn sinh lực ngoại lai trong bụng mình. Một cơn quặn thắt khác phóng qua lườn tôi, khiến tôi phải hít mạnh một hơi. Tôi ho khan để che giấu. “Dù là thế, Mark bảo tôi đừng lo lắng làm gì, chỉ việc lên trên núi cùng với Skip, ông chủ khu nghỉ dưỡng. Không hẳn là liên quan đến trượt tuyết đâu.” Tôi liếc qua Mark. “Ông ấy đã nói thế, phải không hả, Mark?”

“Anh vẫn còn thấy có lỗi mà,” Mark đáp lời và mỉm cười với tôi.

Tôi đã làm việc bên Mark đủ lâu để hiểu hết những tín hiệu từ anh. Mark cần tôi khuấy động đám đông, và quả là tôi đã khuấy động. Tôi kể tiếp câu chuyện của mình, câu chuyện liên quan đến tôi, vì quá hãi sợ không dám rời khỏi cáp treo, nên đã bám chặt vào Skip khiến cho ông ấy cũng không thể rời khỏi buồng thang máy được, thế là thang máy quay trở xuống đồi, rồi trở lên đồi lần nữa, rốt cuộc là thanh trượt tuyết của tôi mắc vào Skip, làm ông ấy ngã từ độ cao khoảng ba mét xuống nền tuyết bị nén chặt cứng. Đội tuần tra khu trượt tuyết phải đến, không chỉ để giải cứu cho ông sếp bị ngã của họ, mà còn phải chở tôi xuống đồi, vì tôi không thể trượt mà cũng chẳng thể bước đi được trong đồi ung ấy.

“Vậy cô có ký được hợp đồng với khách hàng đó không?” Charles hỏi, mỉm cười với tôi.

“Dĩ nhiên là được chứ!” tôi đáp. Rột rột rột rột: “Hahahaha! Skip vô cùng ấn tượng khi tôi leo được đến độ cao một nghìn tám mét mà lại không thể leo xuống, nên ông ấy đã thuê chúng tôi.”

“Vậy là cô sẽ làm mọi chuyện cho khách hàng của mình, phải không nào?” Charles nháy mắt.

“Bất cứ chuyện gì hợp tình hợp lý,” tôi xác nhận. Rủi thay, dạ dày tôi lúc này đang quặn thắt dữ dội, còn lồi mồn mỗi lúc một dốc hơn. Hy vọng là hơi thở hỗn hển của tôi che giấu được những tiếng động kỳ quặc thi thoảng phát ra từ đường ruột của mình. Tôi thấy hơi choáng váng.

“Thật là một câu chuyện thú vị đấy Callie. Mark này, cậu đang sở hữu một viên ngọc quý ở đây đấy,” Charles nói, quàng tay qua vai tôi.

“Chắc chắn là vậy rồi,” Mark trả lời, mỉm cười với tôi. Đôi mắt đen thẳm của anh toát lên vẻ hàm ơn. Trong tích tắc, mọi chuyện cứ như thời xưa cũ. Mark và tôi, cùng nhau hoàn thành công việc. Một đội ăn ý.

Thế rồi Muriel lên tiếng, “Thôi, con nóng lòng muốn lên tới đỉnh chết đi được đây này. Ta hãy thôi đi bộ và bắt đầu đua chứ nhỉ? Bố ơi, bố nghĩ bố có thể theo kịp được con không đấy, bố già?”

“Lại mấy lời thách thức ganh đua ấy,” Charles đáp rời rời tôi ra. “Mark? Callie? Hai người tham gia chứ?”

“Nhất định rồi,” Mark đáp.

“Ừm, tôi phải chờ em trai,” tôi nói và liếc ra sau tìm Fred cùng nhóm người còn lại, chắc giờ này đang cách sau đây chừng gần ba mươi mét. Con đau xóc bên hông tôi giờ lại giống như một trận tắm quất toi bời hơn.

“Thế thì hẹn gặp lại cô trên đỉnh vậy,” Charles nói, dứt lời, đám người bọn họ nhào tới trước với những dải chân dài khỏe khoắn. Bowie rên rỉ muốn được đi cùng những người nhanh nhẹn ấy, nhưng ngay khi bọn họ đã cách xa một khoảng an toàn, tôi lao đảo lên đến một tầng đá khá bằng phẳng rồi đổ phịch xuống, vấp một tay lên ngang mắt. Cái quần đua xe đạp này thật kinh khủng! Ước gì tôi có thể lột phăng nó ra mà nhảy vào dưới vòi sen ngay lúc này. Rồi cuộn mình trong bộ pyjama sạch sẽ, theo dõi chương trình Deadliest Catch cùng với bồn cầu trong nhà cách đây chừng ba mét.

“Cậu không sao chứ?” Pete và Leila đồng thanh hỏi khi họ đến gần, Damien đi ngay sau lưng họ.

“Không sao. Chỉ nghỉ chân tí thôi,” tôi nói dối, hé mắt ra nhìn họ. Đúng hơn là, chỉ đang súc và xổ thôi mà.

“Em trông như chết rồi ấy,” Damien nhận xét.

“Còn anh thì chả khác gì khi đột trong cái bộ quần áo ấy,” tôi uể oải đáp trả.

“Gặp lại cậu trên đỉnh nhé. Đừng lo mà. Tụi mình gần đi được nửa đường rồi.” Leila vỗ nhẹ lên đầu gối tôi rồi tiếp tục bước.

Gần được nửa đường. Chúa ơi, lấy mạng con đi! Và thế nào mà hai con sâu máy tính ẻo ợt xanh xao kia lại có thể phong độ đến thế chứ hử?

Rột rột rột rột rột rột. Ôi! Lần này thì đau đây! Tôi mừng tượng thật rõ nét cái cảnh khét tiếng trong phim Alien. Giá mà sinh vật ấy cứ phọt ra để rồi chầm dứt con thống khổ của tôi thì hay biết mấy! Súc và xổ, trời ơi là trời! Rặn để có giống như thế này không nhỉ? Đợt mồ hôi mới lại vã ra trên nền lớp mồ hôi cũ, còn tôi thì gồng mình hít thở, theo phương pháp hít thở Lamaze, để vượt qua cơn đau. Thật tiếc là Hester không có ở đây để tiêm cho tôi một mũi gây tê ngoài màng cứng. Bowie ngược nhìn tôi và nở một nụ cười rất chó, tôi cố gượng cười đáp lại.

“Calorie ơi.” Lần này là Freddie. “Chị có bia không thế?”

“Không, đương nhiên là không có rồi,” tôi yếu ớt đáp. “Chị đang chết đây.” Bowie liếm láp mặt tôi, cố giúp tôi tươi tỉnh lại.

“Em quay xuống xe chị vậy,” em trai tôi nói.

Tôi chật vật ngồi thẳng người lên. “Thật là thằng em quý hóa làm sao. Nếu chị mà chết, mọi của nả đưa hết cho hai đứa cháu gái đây, nghe chưa? Em chẳng được gì đâu. Fleur này, cậu làm chứng nhé.”

“Được ngay,” Fleur vừa đáp vừa ngồi xuống bên cạnh tôi. Cô đang thở hồng hộc, điều này khiến tôi lấy làm biết ơn lắm. “Tớ đang muốn làm một tách trà ấm rồi đây.”

Vậy mà Ian, thật đáng ghét làm sao, dường như lại chẳng bị chuyển leo núi còn con này của chúng tôi ảnh hưởng tẹo nào. Anh ta phớt lờ tôi (còn tôi thì cảm kích lắm, vì không muốn lại có thêm một kẻ khác nữa bàn luận đến mấy âm thanh kinh thiên động địa kia). Thay vào đấy, anh ta chỉ đút hai tay vào túi chiếc quần soóc leo núi - hiệu L.L. Bean, chứ chẳng phải cái thứ vải ni lông chảy mỡ đâu nhé - và quan sát toàn cảnh xung quanh. Tôi cũng quan sát toàn cảnh đấy chứ... toàn cảnh về Ian ấy. Chân căng ngon. Tôi đoán lúc bé có chơi bóng đá đây. Mông căng. Vai rộng đáng yêu.

“Cảnh đẹp thật,” Ian khe khẽ nói. Trong một giây, tôi tưởng anh ta đang nói về chính mình, nhưng không phải. Trong cơn hoành hành của cái hệ tiêu hóa rệu rã này, tôi chùng như đã quên mất quang cảnh xung quanh. Ngay điểm chúng tôi dừng chân là nơi trông xuống hồ Heron, ở dưới vị trí này ngót sáu trăm mét. Mặt nước óng ánh thành một màu thăm xanh thăm thăm, còn quanh vùng hồ nhấp nhô nào thông nào linh sam, một bức tường mượt xanh dày đặc, chỉ bị gián đoạn bởi những dòng thác đá granite hùng vĩ do băng hà bao nghìn năm trước để lại. Mặt trời đang lặn, dầu vẫn còn gay gắt, lại biến những tháp mây tích thành một màu vàng ánh mượt mà nổi bật trên nền trời tai tái. Một quang cảnh đẹp hết chỗ chê.

Ret ret ret ret. Tôi vòng tay ôm bụng, cố im đi âm thanh ấy, hy vọng là tiếng chim hót có thể khóa đi tiếng động kia.

“Bụng dạ chị bị cái quái gì thế?” Freddie hỏi. Có lúc, tôi từng quý thẳng em mình. Còn giờ, chẳng còn được là mấy.

“Chị hơi mệt tí,” tôi vừa thì thào vừa liếc qua Ian. Thắc mắc không biết anh ta có chịu cho tôi hưởng một cái chết nhẹ nhàng ngay lúc này hay không, để giải thoát cho tôi khỏi cơn thống khổ này. Chẳng có cách nào để tôi có thể leo lên đến tận đỉnh kia được, khi mà trong bụng tôi có một con quái vật ngoài hành tinh đang cầu xé đòi thoát ra ngoài như thế này. Rột rột rột rột. Bowie ư ừ cảm thương cho tôi, đuôi vẫy loạn xạ.

“Thôi, chị có muốn em ở lại không? Hay là em nên đi tiếp?” em trai tôi hỏi.

“Bằng mọi giá cứ đi tiếp đi,” tôi đáp, phẩy tay đại khái về hướng đỉnh núi. Bắt nó ở lại đây cũng chẳng ích gì cả... thằng này thường cười cợt khi người ta đang bệnh tật hay đau đớn, cái kiểu cười vô duyên, không biết kiềm chế và vô dụng. “Đi nhờ ai về nhà đi nhé? Chị hẹn những người khác ăn tối tại nhà hàng rồi.”

“Được thôi chị gái. Gặp lại sau vậy.” Rồi như một con sơn dương trẻ trung, Freddie thoát phóng vút đi trên con đường mòn mỗi lúc một dốc đứng. Lẽ ra tôi nên đi cùng Hester thì hơn.

“Chơi vui nhé,” tôi nói, nhưng Freddie đã chạy ra khỏi tầm nghe mắt rồi. Bowie ăng ăng lên hai tiếng, rồi bắt đầu tự liếm chân trước.

“Thế cậu đang huyền thuyên gì với mấy người trong đoàn BTR vậy?” Fleur hỏi.

“Ồ, chẳng gì cụ thể cả. Bọn tớ chỉ đang dỗ ngọt khách hàng thôi,” tôi đáp và liếc qua cô. “Chúng ta sẽ sớm có cuộc họp chính thức thôi mà, và tớ chắc là cậu sẽ tham gia vào đấy.”

“Hay nhỉ.” Fleur lạnh lùng mỉm cười với tôi. Cho dù cô là bạn đồng nghiệp khá đàng hoàng, tôi biết Fleur không thích việc tôi là người cấp cao hơn cô. Cô lớn hơn tôi đến năm tuổi, với lại trong hãng Green Mountain cũng chẳng có được bao nhiêu nấc thang để leo lên cả.

“Thôi này, Ian cưng, tụi mình phải nhanh nhanh lên thôi,” Fleur nói. “Mark sẽ phát câu nếu tất cả chúng ta...” cô nàng ngưng lại, rõ ràng là không thể tìm được cách diễn tả kiểu Anh nào cho những từ mình sắp nói ra “bỏ cuộc giữa chừng”. Cô liếc sang tôi. “Xin lỗi. Tớ không có ý làm đùa chơi bản đâu.”

“Không sao mà,” tôi nói. “Cứ đi tiếp đi, chúc vui vẻ. Bảo với Mark là tớ sẽ gặp mọi người tại nhà hàng, nhé?”

“Vây thì chào.” Fleur bật đứng dậy. “Thôi ta đi nào, Ian?” cô vừa hỏi vừa chìa tay ra. Bowie nhảy lên, hy vọng cũng được đi, vì nó dư sức chạy lên chạy xuống ngọn núi này chừng sáu hay tám lần gì đấy mà không thấy chút mảy may đuối sức nào.

Ian quay người lại từ vị trí quan sát. Anh ta nhìn tôi một hồi lâu. “Tôi sẽ ở lại đây với Callie,” anh ta nói.

“Không, đừng!” tôi bật lên thành tiếng. “Đi đi! Đi khuất đi mà! Tôi ổn thôi.”

Fleur ném cho tôi cái nhìn sắc lẹm. “Này Ian, chúng ta thật sự cần phải bắt kịp mọi người đấy,” cô nói, âm giọng Anh quốc bay bốc hơi đi đâu hết.

“Cứ đi tiếp đi, cả hai người ấy. Tôi không sao,” tôi lên tiếng, gắng sao cho không thờ gáp (hay rên rỉ). Rột rột rột rột.

“Tôi sẽ ở lại,” Ian lặp lại.

“Tôi thật sự, thật sự không muốn anh làm thế,” tôi quả quyết.

“Nhưng tôi vẫn sẽ ở lại.” Anh ta không động đậy, chỉ đứng ì ra đấy, hai tay đút túi quần.

“Xin đừng mà.”

“Tôi ở lại.”

Mắt Fleur đảo qua đảo lại giữa hai chúng tôi. “Thôi được, vậy thì tôi cũng sẽ ở lại. Để bầu bạn với cậu đây Callie.”

“Cô đi tiếp đi,” Ian nói. “Dầu sao thì đây cũng là sự kiện của công ty cô cơ mà.”

Con quái vật ngoài hành tinh trong tôi lại ngộ nguây, làm tôi phải nhăn nhó mặt mày.

Fleur hít vào rõ lớn. “Vậy thì thôi,” cô nói. “Gặp lại anh dưới chân núi vậy.”

“E là tôi phải ra về trước lúc ấy rồi,” Ian đáp. “Tối nay tôi phải trực tại phòng khám thú y.”

Miệng Fleur thoáng mím lại, nhưng cô nhanh nhẩu che đậy bằng nụ cười nhạt. “Thôi, giá nào thì tôi cũng chắc chắn sẽ gặp lại anh dưới kia đây. Được rồi! Cảm ơn anh ở lại cùng Callie tội nghiệp nhé! Anh đúng là một chàng hoàng tử.” Cô tiến về phía Ian, trông như chực ôm chầm lấy anh ta, nhưng Ian chỉ đứng đấy, hai tay vẫn cho vào túi, thế là Fleur phải thụt lùi. Tiếng ủng leo núi của cô xa dần chỉ trong có vài giây.

Ian ngồi xuống cạnh tôi. “Cô không sao chứ?”

“Tôi khỏe mà Ian,” tôi nói dối. “Anh không cần phải ở lại đây cùng tôi đâu.”

“Tôi bắt mạch cho cô nhé?” anh ta đề nghị.

“Không, tôi không sao. Chỉ là... tôi bỏ bữa trưa. Chỉ vậy thôi. Quả thật tôi không cần y tá điều dưỡng gì đâu. Mà cũng chẳng cần bác sĩ thú y.”

Ian không đáp lại, chỉ giương mắt nhìn xa xăm vào rừng cây, rừng cây thăm thẳm, tối om đến đáng yêu, đúng như Robert Frost đã nói, nhưng không như thi sĩ ấy, tôi hẳn sẽ không ngại nằm lăn ra ngủ ngay lúc này đâu.

Chỉ có tiếng chim hót, tiếng làn gió sột soạt qua những rặng thông cùng tiếng Bowie ngáy khe khẽ. Quái vật ngoài hành tinh có vẻ như đang dụ lại (ơn Chúa), còn ngọn gió hây hây êm dịu đắm mùi lá thông dường như dần dà đã thổi bay đi cái cảm giác mịt mù, đau ốm. Dạ dày tôi thoát ra một tiếng rên be bé, nhưng hoàn toàn không giống như lúc nãy.

“Có lẽ cô nên ăn ít cỏ để mà nôn ra vậy,” Ian đề nghị. “Chiều này có tác dụng với chó đấy.”

Tôi liếc qua anh ta. Anh ta vẫn còn đang nhìn xa xăm vào khu rừng, nên tôi ngắm nghĩa gương mặt nhìn nghiêng đầy góc cạnh của anh ta. “Cảm ơn cái mẹo ấy nhé,” tôi nói. “Tôi không nghĩ là anh có mang theo mấy viên Tums ngăn acid hay gì đâu nhỉ.”

“Xin lỗi,” anh ta nói, đưa mắt nhìn qua tôi.

Tôi cảm nhận được hơi nóng dâng lên mặt. Cặp mắt ấy bộc trực đến ngay người. “À, vậy anh là người vùng này hả Ian?” tôi hỏi.

“Tôi từ Burlington chuyển đến đây từ hai tháng trước,” anh ta đáp.

“Anh lớn lên ở đâu vậy?”

Ian quay lại nhìn vào khu rừng. “Ở khắp nơi.”

“Con nhà lính à?” tôi đoán.

“Không.” Anh ta đáp mà không nói gì thêm.

“Thế hử,” tôi lên tiếng sau khi nhận ra là anh ta đã khép chủ đề này lại. “Fleur đã mời anh tham gia vào trò vật này của chúng tôi.”

“Phải,” Ian vừa đáp vừa vờ tay xuống vuốt ve Bowie, làm đuôi nó phe phẩy tán thưởng. “Tôi cứ tưởng đây là một việc được thành phố tài trợ gì đấy chứ. Như là ai cũng tham gia được ấy mà.”

“Ồ. Thật ra, xin lỗi vì làm anh mất hứng vậy,” tôi lầm bầm.

“Tôi không thể tin được là có ai lại đi mua thứ có tên là Súc Và Xỏ cơ đấy,” Ian bình luận, nhướn một bên mày lên.

A trời, quý tha ma bất thật. Nỗi ê chề và tôi - thật không có giới hạn mà. “Bowie này, mày làm ơn cắn bác sĩ McFarland một phát nhé?”

Bowie nằm lăn ngửa ra. *Bụng tôi đây này, nếu ai đó có nhã ý muốn gõ, rõ ràng là nó đang nói như vậy.* Tôi làm theo lời nó, vì không thể nghĩ ra việc gì khác để làm.

Con rối loạn đường ruột của tôi dường như đã lắng xuống. “Tôi phải đi xuống thôi,” tôi nói. “Tôi đang thấy đỡ hơn rồi. Cảm ơn anh đã chờ tôi nhé. Anh có thể nhập bọn với những người còn lại được rồi đấy.”

“Tôi sẽ đi cùng cô,” Ian đáp lại khiến tôi sững sờ. Anh ta đứng lên, chìa tay ra, và sau một giây, tôi nắm lấy bàn tay ấy.

Thật là một bàn tay vững chãi, đầy vết chai, ấm áp và rắn rỏi, như những gì ta thường trông đợi từ một người đàn ông biết làm cho thú vật khỏe lên. Một

dòng điện chạy dọc cánh tay tôi thả xuống tận bẹn, phải mất một thoáng tôi mới nhận thức được rằng Ian đã thả tay ra, mặc cho tay tôi vẫn còn đang đưa ra. Một lần nữa tôi ngưng chín mặt, tôi dùng chính bàn tay ấy tóm lấy dây buộc Bowie và khởi bước đi xuống lối mòn.

“Đây là một điểm đẹp tuyệt,” Ian nói.

“Anh nên quay lại đây,” tôi nói. “Giờ anh đã nghĩ khung cảnh kia là đẹp, thì hãy đợi thêm chừng sáu tuần nữa.”

Chúng tôi sánh bước bên nhau trong sự im lặng thân tình, dạ dày tôi vẫn còn hơi âm ỉ nhưng đã không còn cơn đau xé ruột gan như lúc nãy. Bowie hít người rồi kéo giạt dây buộc cho đến khi tôi quyết định thả ra, để nó có thể phóng tới trước.

“Chó khôn thật,” Ian nói.

“Cảm ơn. Angie sao rồi? Nó không phải loại thích leo núi à?”

“Tôi không biết là được dắt chó theo,” anh ta đáp. “Nhưng Angie khỏe. Cảm ơn.”

Tôi đập vài con muỗi vừa kéo đến bởi mùi mồ hôi của tôi, vì tôi đang vận quần áo bằng vải ni lông. Một điều mà ban bộ nghiên cứu và phát triển của hãng BTR có lẽ sẽ muốn khắc phục. Tôi liếc qua Ian, trông đang vô cùng thoải mái như thể chúng tôi đang ở Siberia. Đôi mắt vùng cực kia có cái màu ngăn ngắt như bầu trời hôm nay. Ian cũng cao nữa, chừng một mét chín, làm tôi đột nhiên khao khát muốn trông thấy anh ta không mặc áo. Dám cá là dưới tấm áo kia sẽ vô cùng đẹp mắt. Dám cá là anh ta trông cực kỳ...

“À. Sếp của cô. Mark ấy,” Ian lên tiếng, cắt ngang những ý nghĩ dâm dăng của tôi. “Là tay khiến cô khóc lóc tại Sở Giao thông Đường bộ ấy à?”

Hàm tôi nghiền lại. Cả dạ dày tôi nữa, gây ra thêm một tràng sôi ùng ục. “Phải,” tôi đáp qua kẽ răng. “Sao anh hỏi làm gì?”

“Chẳng để làm gì cả. Chỉ là một ngày đáng nhớ, thế thôi.”

“Quả là đáng nhớ thật,” tôi làu bàu. Anh ta không nói thêm gì nữa. Một chú chim nhại véo von bên trên chúng tôi. Dạ dày nhói lên như thể đáp lời, nhưng không âm thanh nào phát ra, tạ ơn trời đất. “Anh có anh em gì không, Ian?” tôi cất tiếng hỏi sau vài phút lặng im.

Anh ta liếc sang tôi như để đánh giá cái động cơ ngầm trong câu hỏi quá riêng tư và xảo quyệt ấy. “Ừm... có. Tôi có chứ. Alejandro.”

“Ồ ồ, tôi thích cái tên ấy lắm! Chẳng phải tên của Zorro là Alejandro đấy sao?”

“Tôi không biết.” Một bên khóe miệng anh ta nhếch lên.

“Alejandro McFarland. Tôi chịu không kết hợp được hai cái tên này với nhau rồi.”

“Bọn tôi khác cha. Họ của anh ấy là Cabrera.”

“Thế hợp lý hơn,” tôi nói. “Anh ấy có đẹp trai không? Nghe tên thì đẹp đấy.” Tôi được tán thưởng bằng một nụ cười mỉm thoáng qua, thêm phần hoàn thiện với những nếp nhăn đuôi mắt đáng yêu đến điếng người của anh ta. Mãn nguyện, tôi hơi đỏ mặt và ngoảnh nhìn sang nơi khác.

“Callie này,” Ian nói, “cô từng nhắc đến việc sẽ thực hiện vài chiêu PR cho tôi, việc ấy tiến hành thế nào vậy?”

Ồ, ngạc nhiên chưa! “Kinh doanh xuống dốc à?”

“Có hơi hơi,” anh ta đáp mà không nhìn tôi. “Cô dự định những gì khi bước vào văn phòng tôi ngày hôm ấy vậy?”

Tôi chẳng có dự định gì sất, Ian ạ, vì thật tình, lúc ấy tôi đang đi xem mắt anh mà. “Ừm, ừ thì... cơ bản là, chúng tôi sẽ khiến anh có vẻ như thật sự... dễ tiếp cận.” Anh ta chẳng nói gì. “Tôi chắc là anh đã từng nghe người ta nói đi nói lại với anh rằng bác sĩ Kumar tuyệt vời, tốt bụng và dễ mến đến thế nào rồi. Chuyện này tuyệt đối là thật. Thế cho nên, tất nhiên là, anh sẽ trông có vẻ hơi, ừm, hơi lạnh lùng nếu đem so với ông ấy. Đừng lo. Chúng tôi sẽ khiến cho người ta thích anh.”

Anh ta nhìn tôi với ánh mắt khó hiểu. “Nói thế thì cô vừa mới ám chỉ rằng hiện tại người ta không thích tôi rồi.”

“Úi.” Tôi bật cười. “Không, không phải đâu. Đây nhé, chúng tôi sẽ khiến người ta thích anh nhiều hơn. Đừng lo. Đây là một tuyệt chiêu của tôi.”

Anh ta không nói gì.

“Vậy này, chúng tôi sẽ biến anh - Ian, anh chàng xa cách lạnh lùng không thích phụ nữ độc thân - thành một con người mang tính cách tương tự như một chú chó tha mồi thân thiện. Nồng nhiệt, êm ái, triu mến. Một chiến dịch nồng nhiệt và êm ái. Sẽ vô cùng hay ho!”

“Tôi đâu có không thích phụ nữ độc thân đâu Callie,” Ian lạnh lùng nói. “Tôi chỉ không thích chuyện họ phí phạm thời gian của tôi với việc vờ như là đang có một con thú bị ốm thôi.”

“Trúng phóc, bác sĩ McFarland ạ,” tôi đáp. “Tất nhiên không phải là tôi đang thú nhận gì đâu đấy nhé.”

“Tôi cũng không muốn giả vờ như kiểu không phải mình,” anh ta nói tiếp, lời lẽ đanh gọn. “Tôi là một bác sĩ thú y có năng lực. Như thế phải là đủ rồi chứ.”

“Phải rồi, Ian. Nhưng nếu công việc làm ăn đang giảm hiệu quả, thì lẽ ra anh phải... tiếp thị bản thân một cách khác đi chứ. Không phải là trở thành người khác. Mà chỉ là cố gắng hơn một chút thôi, vì tôi đoán là, mặc dù anh thông minh và có hiểu biết về vấn đề thú y đấy, nhưng có lẽ anh không, ừm... không thoải mái với mọi người.”

Anh ta không nói gì, và tôi có cảm tưởng là mình đã đánh trúng tim đen. Hai hàng mi của anh ta, trước nay tôi đã không để ý kỹ càng cho lắm, đều một màu vàng hoe. Vàng hoe và khá dày, thật đấy, tôi có thể nhìn ra là nhờ mặt trời đang rọi thẳng vào.

“Tôi có thể làm dự án này ngoài giờ,” tôi đề nghị. “Sẽ ít tốn hơn, mà như thế có thể là bí mật tội lỗi giữa chúng ta.” Thật ra thì, tôi sẽ phải hỏi ý kiến của Mark về việc này đã, nhưng tôi khá chắc là sẽ không sao. Hằng tôi sẽ tính phí không ít hơn vài nghìn cho mỗi khách hàng, trong khi cái dự án nho nhỏ này của Ian thì có giá ít hơn thế nhiều lắm.

Vài giây trôi qua mà anh ta không nói lời nào, rồi cuối cùng cũng lên tiếng. “Tôi sẽ xem xét chuyện này,” anh ta nói.

“Anh cứ nghĩ cho kỹ đi,” tôi đáp.

A, mừng quá. Đã đến cuối lối mòn rồi, mà còn mừng hơn nữa, là bãi đậu xe đã ở ngay kia. Chàng Lancelot đáng yêu của tôi đang chờ đưa tôi về nhà, nơi bao tiện nghi hiện đại đang chờ đón. Tôi sẽ có đủ thời gian để tắm, để làm đẹp và thay quần áo trước khi đi gặp mọi người vào bữa tối. “Cảm ơn đã ở lại cùng tôi nhé, Ian,” tôi vừa nói vừa tròn xoay dây buộc vào cổ Bowie.

“Có gì đâu.” Anh ta đứng đấy, hai tay khoanh lại, hai chân hơi giạng ra, giống kiểu như một thuyền trưởng trên boong con tàu chiến. Quả thật khá hấp dẫn.

“Tạm biệt,” tôi nói.

“Tạm biệt,” anh ta đáp. Vừa dứt lời, tôi vội kéo giạt dây buộc Bowie và phóng ngay về phía xe của mình.

Chú thích:

1. Trò chơi mà người chơi sử dụng gậy có răng để đẩy những chiếc đĩa trên bề mặt cứng và nhắm vào khu vực có những con số ghi điểm.
2. Ở Mỹ, trung học bắt đầu từ lớp chín.